

Степаненко Кирило Володимирович

доцент кафедри
загальноправових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ПЕРЕДУМОВИ ВИОКРЕМЛЕННЯ МІЖНАРОДНОГО СУДОЧИНСТВА В САМОСТІЙНУ ГАЛУЗЬ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Сучасний світ являє собою постійну інтенсивну взаємодію міжнародних організацій, держав і фізичних осіб у відомих людству сферах життя (економіка, політика, культура тощо). Нерідко зіткнення інтересів між цими суб'єктами призводить до появи суперечок, що мають вирішуватися у цивілізований спосіб. Зі створенням у 1945 році Організації Об'єднаних Націй (ООН) помітно зміцнилися і позиції міжнародних судових установ у вирішенні міждержавних спорів, врегулюванні серйозних конфліктів і визначенні відповідальних за порушення норм міжнародного права. Участь міжнародних судів в названих процесах забезпечується їх високим міжнародним статусом, що надає особливої ваги судовим рішенням.

Особливим чином слід відзначити механізм звернення фізичних осіб до міжнародних судів. Принцип поваги до прав людини у міжнародній діяльності розкривається через фундаментальне право на справедливий судовий розгляд, яке онтологічно пов'язане із правом на судовий захист взагалі. Право на судовий захист відноситься до основних прав людини і займає надзвичайно важливе положення в концепції прав людини, що отримала розвиток у другій половині ХХ ст. Діяльність регіональних міжнародних судів із захисту прав людини сьогодні є потужним фактором у забезпеченні фундаментального права на судовий захист.

Усвідомити еволюцію правових процесів на міжнародному рівні, що призвели до виділення міжнародного судочинства в окрему систему знань, допомагають праці багатьох зарубіжних і вітчизняних авторів. При дослідженні міжнародного судочинства авторами переважно приділяється увага діяльності конкретного міжнародного суду. Так, можна згадати статті К. Савчука, О. Мельничука «Міжнародний суд ООН як засіб мирного розв'язання міжнародних спорів у сучасному міжнародному праві» (2013), М. Сірант «Міжнародний кримінальний суд як головний орган із протидії агресії» (2018); монографію В. Кононенка «Вирішення територіальних спорів Міжнародним Судом ООН» (2018). Висока динаміка звернень України до Міжнародного суду ООН, Міжнародного кримінального суду та інших міжнародних судів, пов'язана із агресією Росії та намаганням відновити справедливість, спричинила появу комплексних досліджень з питань діяльності міжнародних судових установ. Однак, з аналізу вітчизняної правової літератури різних років стає зрозумілим, що праць, де була б окреслена цілісна картина становлення та еволюції міжнародного судочинства, де пропонувалися б теоретичні поняття, застосовні до цієї системи знань, як і окремих досліджень щодо системи міжнародних судів, вкрай мало, що й обумовлює актуальність звернення до проблематики функціонування міжнародних судових установ.

Існування міжнародного права передбачає наявність інституцій, які створюють, реалізують та здійснюють захист правових норм. В системі міжнародних органів універсального та регіонального значення особливим статусом володіють суди, зважаючи на делеговане їм право вирішувати конфлікти між суб'єктами міжнародних відносин. Міжнародні судові установи, що становлять на сьогодні окрему систему, забезпечують рівність всіх одиниць людства, які є рівнозначними між собою, гарантують принцип рівноправності сторін, без якого важко створити гармонію та порядок у міжнародних відносинах. Як відзначають автори тематичного видання «Міжнародне судочинство» (2009), цю систему становлять: Міжнародний суд ООН, Постійна палата третейського суду, Європейський суд з прав людини, Суд Європейських співтовариств, Суд з примирення та арбітражу ОБСЄ, Міжнародний трибунал з морського права, Міжнародний морський і річковий суд, Міжнародний кримінальний суд, міжнародні трибунали по колишній Югославії та Руанді, Міжнародний центр з врегулювання інвестиційних спорів, Економічний суд Співдружності Незалежних Держав та деякі інші [1, с. 5].

Судовий спосіб врегулювання суперечок передбачено Статутом ООН і Манільською декларацією, а сама діяльність міжнародних судів в останні роки значно впливає на міжнародне право, його галузі та інститути. Аналізуючи міжнародну судову практику, суддя Міжнародного Суду ООН Х. Лаутерпахт висловився щодо перспектив діяльності міжнародного судочинства наступним чином:

«Хоча потреба у такому трибуналі, який би забезпечував своєю стабільною роботою розвиток міжнародного права, була головним аргументом на користь створення Постійної палати міжнародного правосуддя, цілком можливо, що ті юристи та державні діячі, які у 1920 році створювали проект її Статуту, не повністю оцінювали потенціал створюваного ними суду» [2, с. 8]. Беручи до уваги, що вирішення сучасних міжнародних суперечок безпосередньо впливає на ідентифікацію та захист основних принципів міжнародного співіснування, вітчизняній науці міжнародного права потрібне більш глибоке теоретичне розуміння багатьох процесів, які супроводжують діяльність міжнародних судових установ.

У міжнародному праві, як і у національному, під впливом об'єктивних чинників розширюється сфера правового регулювання, з'являються нові галузі та підгалузі, такі, наприклад, як міжнародне корпоративне право, міжнародне інформаційне право, міжнародне атомне право тощо. В зарубіжній доктрині існують справедливі думки з приводу розгляду міжнародного судочинства як окремої системи знань. Так, Ч. Браун вважає, що існує «загальне право міжнародного судочинства» («common law of international adjudication»), яке характеризується подібністю нормативного змісту внутрішніх документів міжнародних судів, можливістю застосування міжнародними судами єдиних підходів до тлумачення своїх установчих документів і дією доктрини прецеденту [3]. До сьогодні єдиною науковою позицією щодо співвідношення і змісту понять «міжнародне процесуальне право», «міжнародний судовий процес», «міжнародний юридичний процес», «міжнародна судова процедура», «міжнародне правосуддя», «міжнародне судочинство» не сформувався. Наприклад, В. Кононенко заперечує розуміння міжнародного судового процесуального права як самостійної галузі міжнародного права, однак визнає важливість становлення у недалекому майбутньому міжнародного кримінального процесуального права як самостійної галузі [4, с. 43]. Однак саме поняття «міжнародне судочинство» вбачається як більш узагальнююче для позначення системи знань про функціонування у міжнародному праві міжнародних судів не тільки з процесуальної, але й теоретичної точки зору. З цих підстав можна стверджувати про існування навчальної дисципліни «Міжнародне судочинство», яка викладається в українських закладах вищої освіти юридичного спрямування.

Отже, можна стверджувати, що на сьогодні існують усі підстави вважати міжнародне судочинство автономною і самодостатньою системою міжнародно-правових знань, що має трансформуватися в окрему галузь міжнародного права з усіма характерними галузевими структурними елементами, такими як суб'єкт, об'єкт, предмет, методи, джерела тощо. Не зважаючи на відсутність єдиної наукової позиції щодо співвідношення і змісту понять, які супроводжують цю окрему систему знань, вбачається, що саме поняття «міжнародне судочинство» є більш узагальнюючим для її позначення та виділення правових і процесуальних змістовних особливостей на теоретичному рівні.

1. Міжнародне судочинство / Кол. авт.; за заг. ред. акад. НАН України Ю. С. Шемшученка. К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2009. 260 с.

2. Lauterpacht H. The development of international law by the International Court. Cambridge University Press, 1982.

3. Brown C. The Cross-Fertilization of Principles Relating to Procedure and Remedies in the Jurisprudence of International Courts and Tribunals // Loy. L.A. Int'l & Comp. L. Rev. 2008. Vol. 30. P. 219-245.

4. Кононенко В. П. Вирішення територіальних спорів Міжнародним Судом ООН: теорія і практика: монографія. Київ-Одеса: Фенікс, 2018. 438 с.